

N.E. MANITAKHS

Διευθυντής

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπὶ τῆς δικαστη-
ρίστειος τῶν ὁδῶν
Πειραιῶς καὶ Γε-
ρνίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
Ἐν Ἀθήναις ἑτησία δρ. ν. 8	Κάρμεν καὶ Ἀναῖς, μυθιστόρημα Ponson du Terrail, μετὰ εἰκόνας, μετάφρ. Ε. Σχινᾶ.—Οἱ δύο καλλιτέχναι, διήγημα, ὑπὸ Λάμπρου Ἐνουάλη.—Τὸ σπήλαιον τῆς ἁγίας Ροζαλίας, μετάφρ. Α. Μ. Καράλη.—Πτηνὰ καὶ κίμπαι.—Τὸ ῥόδον.—Ποικίλα.—Γνωστοποιήσεις.	Ἐν Ἀθήναις..... Λεπτ. 10
Ἐξαμην. " " 5		Ἐν ταῖς ἐπαρχ. ἑτησία " " 10
Ἐν ταῖς ἐπαρχ. ἑτησία " " 10		Ἐν ταῖς ἐπαρχ. " " 15
Ἐξαμην. " " 6		Ἐν τῶ ἐξωτερικῶ..... " 25
Ἐν τῶ ἐξωτερικῶ ἑτησία φρ. " 15		Φύλλα προηγούμενα λεπτ. 50



Ἀναῖς, εἶμαι μέγας ἔνοχος. — Σελίς 43, στήλη 2.

ΚΑΡΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΑΪΣ

PONSON DU TERRAIL

I

Ο ΣΙΑΦΡΟΥΣ ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ.

Ὁ βίος ὁλόκληρος εἶναι ἀλληλένδετος.

Ἡ νεότης, ἣτις εἶναι τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεώς του, ἔχει ἐπ' αὐτοῦ δεσποτικήν ἐπιβρόχην, — καὶ αἱ πράξεις τῆς πρώτης ἡλικίας χρησιμεύουσιν ὡς ὁδηγὸς ἀμείλικτος εἰς τὰς ἡλικίας τὰς ἐπομένας.

Τὸ μέλλον μεταβάλλεται, ὑφίσταται μυριάς μεταμορφώσεις : τί ἐνδιαφέρει ; ἐπέρχεται πάντοτε στιγμή, καθ' ἣν ὁ σιδηροῦς τοῦ παρελθόντος δακτύλιος ποιεῖται ἑαυτὸν ἐπαισθητὸν ἀδυσωπήτως.

Ὁ σκοπὸς τοῦ βιβλίου ἡμῶν εὐρῆται ἐν ταῖς ὀλίγαις αὐταῖς λέξεσι καὶ σκοπούμεν ν' ἀποδείξωμεν φοβεράν ἀλήθειαν : — ὅτι τούτέστιν αἱ παρελθούσαι ἡμέραι ἐξασκουσιν ὀλεθρίαν κυριαρχίαν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ μέλλοντος.

Ἐν τῇ πολιτικῇ μαρτυρεῖ τοῦτο ἡ ἱστορία τῶν λαῶν.

Ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ ἡ ἱστορία τῶν ἀνδρῶν.

Ἐν τῇ ἠθικῇ καὶ τῶ ἔρωτι ἡ ἱστορία τῶν γυναικῶν.

Ἐσπέραντινα τοῦ ἀπριλίου τοῦ 1843 ὁδοιπορικὴ ἄμαξα ἀνέβηκε τὸν ποταμὸν Νιέβρ.

Ἡ ἄμαξα ἦτον ἀνοικτὴ καὶ αἱ ὑέλιννοι θυρίδες καταβιβασμέναι· πᾶς ὁδοιπόρος ἠδύνατο νὰ παρατηρήσῃ καθημένην ἐν αὐτῇ γυναῖκα νέαν εἰκοσι καὶ ἕξ μέτρις εἰκοσιν ἔκτω ἐτών, μελάγχρουν, μικρόσωμον, ῥοδόχρουν, εὐσαρκον, καὶ ἐνδοδυμένην μετὰ τὴν ἀφέλειαν τῆς καλαισθησίας, τὴν ἐξαίρετον ἐκείνην ἀπλότητα, ἣτις προδίδει τὴν Παρισινήν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις.

Ἡ ἡμέρα ὑπῆρξεν ὡραία, ἡ ἐσπέρα ἦτο τερπινοτάτη.

Δὲν ἦτο θέρος, δὲν ἦτον οὐδὲ ἔαρ εἰσέτι, ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον χειμῶν : ἦτον οὕτως εἰπεῖν ἡμέρα μεταβάσεως,

20

ώρα παρεμπόπτουσα μεταξύ τοῦ ἐσχάτου βίγους τοῦ ἀπριλίου καὶ τῆς πρώτης νοτίδος τοῦ μαῦτου.

Βλαστοί τινες ἐγεννῶντο ἐν μέσῳ τῆς ἀναφυλλώσεως τῶν δένδρων καὶ τῶν πρασινοζώντων λειμώνων καὶ οἱ βύακες θραύσαντες τὸν ἀποκλεισμόν τοῦ πάγου ἔρρεον ἐπὶ τῆς ἀναφυομένης χλόης. Ὑπόγλαυκος πέπλος ἐφηπλοῦτο ἤδη ἐπὶ τῶν στέρνων τῶν ἀπομεμακρυσμένων λόφων· ὁ οὐρανὸς ἔχανε τὸ πεφρόχρουν χρῶμα τοῦ χειμῶνος, ἅπως περιβλήθη τὴν κυανὴν ἐσθῆτά του καὶ μειδιάσῃ πρὸς τὰς χρυσαῖς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας— ἡ δύσις, ἐτοίμη νὰ δεχθῇ τὸν ὕστατον στεναγμὸν τοῦ βασιλέως ἀστέροι, εἶην ὑποδυθῆ ὥραία ποιικιλόχροα χρώματα ἐρυθρίζοντα, καὶ τὸ ἀρμονικὸν καὶ εὐσεβὲς ἄσμα τῆς ἐγγιζούσης νυκτὸς ἤγειρεν ἐκ τῆς γῆς πρὸς τὸ στερέωμα τὴν πρώτην μόλπην τῆς ἀπείρου συναυλίας, τὴν ὁποίαν αἱ πεδιάδες ἀποδίδουσι τῷ Θεῷ ἐκάστην ἐσπέραν, πρὶν ἀποκοιμηθῶσιν, διὰ τῶν ἀναριθμῶν φωνῶν τῆς αὔρας, τῶν δένδρων, τῶν γεωργῶν, τῶν ποιμνίων.

Καὶ ἡ ὀδοιπορικὴ ἄμαξα ἐφωγῆν ἐν μέσῳ ἐξαισίου τοπίου, μωσαϊκοῦ ἀπεράντου καὶ θελκτικοῦ πεδιάδων, λειμώνων, μικρῶν δασῶν, καλυβῶν καὶ χωριδίων ἀγροτικῶν, πάντων τούτων ἐπικοσμουμένων διὰ τῆς ἀργυροχρόου ταινίας τοῦ Νιέβρ βέαντος ἐν μέσῳ δ' ἄχθων ἐξ αἰγείρων, ἰτεῶν κλαιουσῶν καὶ κληθρῶν, τῶν δένδρων, ἅτινα ἡ αὔρα ἤξευρε νὰ καθιστᾷ ὄργανα μελωδικὰ διολισθαίνουσα μέσῳ τοῦ φυλλώματος αὐτῶν.

Ἡ νεαρά γυνή, ἡ διερχομένη τὸ μέρος αὐτό, ἐφαίνετο θαυμάζουσα τὰς καλλονάς, ἀναπνεύουσα τὰ ἀρώματα μετὰ μελαγχολικῆς ἀπληστίας. Ἐξερχομένη ἐκτὸς τῆς ἀμάξης περιέρχουσα, ὅταν αὕτη διερχομένη ἐνώπιον παροδίου ἐπαύλεως ἐφείλκε τὴν ἀθῶαν καὶ πλήρη θαυμασμοῦ προσοχὴν τῶν πρὸ τοῦ οὐδοῦ νηθουσῶν γυναικῶν, τῶν ἐν τῇ κόνει τῆς ὁδοῦ παιζόντων παιδιῶν μετὰ τῶν κυνῶν φυλάκων, καὶ αὐτῶν τῶν κυνῶν, οἵτινες, καίτοι τόσοσιν προσήνεϊς πρὸς τὰ παιδιά, ὤρμων μεθ' ὑλακῶν ὀργῆς κατόπιν τῶν τροχῶν τῆς ὀδοιπορικῆς ἀμάξης.

Εἶτα, τῆς περιεργείας τῆς ἱκανοποιουμένης, ἐρίπτετο εἰς τὸ βάθος τῆς ἀμάξης τῆς καὶ ἀφίετο εἰς τὸν ἀόριστον ἐκεῖνον ῥεμβασμὸν, ὅστις καταλαμβάνει τὸν ὀδοιπόρον, ὅσον ὀλίγον ποιητικὴν καὶ ἂν ἔχη τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν καρδίαν.

Ἐνίστε ἐν τούτοις ῥυτίς ἀδιόρατος ἐσχηματίζετο ἐν μέσῳ τοῦ λεῖου καὶ λευκοῦ μετώπου τῆς καὶ προσήγγιζε τὰς ὡς ὀδαλίσκης Κιρκασίας τοξοειδεῖς μελαίνας ὄφρεις τῆς, ἀποτυπούσα ἐπὶ τοῦ ῥεμβασμοῦ αὐτοῦ πένθιμον σφρα-

γίδα. Ἀλλὰ σχεδὸν πάραυτα ἡ ὀδοιπόρος ἐτίνασσε τοὺς μαύρους βοστρύχους τῆς μεγαλοπρεποῦς κόμης τῆς καὶ ἡ ῥυτίς ἐξηρανίζετο.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐσβύετο καὶ ἡ τελευταία τοῦ ἡλίου ἀκτῖς ἐπὶ τῶν πυροχρῶν νεφελῶν τοῦ ὀρίζοντος, ἡ ἄμαξα ἐφθασεν εἰς μεμονωμένην τινὰ οἰκίαν κειμένην εἰς τὰ ἀριστερὰ τῆς ὁδοῦ. Κλάδος πρίνου ἐκρέματο ἄνω τῆς θύρας καὶ ὑπ' αὐτὸν ἀνεγινώσκετο ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή, μὴ ἔχουσα μεγάλας σχέσεις πρὸς τὴν ὀρθογραφίαν ὡς ἦτο γεγραμμένη :

Εἰς τὸν ταχυδρομικὸν σταθμὸν

Ὁ Μαλικόρνης δέχεται πεζοὺς καὶ ἐφιππούς, παρέχει βρώσιν καὶ πόσιν.

Ἡ οἰκία αὕτη ἦτον, ὡς ἐδήλου ἀρετὰ σαφῶς ἡ ἐπιγραφή τοῦ κύρ Μαλικόρνη, ὁ ταχυδρομικὸς σταθμὸς.

Ἡ ἄμαξα, ἅμα σταματήσασα, ἐφείλκε σπεύδοντας τὸν ξενοδόχον, τὴν σύζυγόν του, τὰ τέκνα του, τοὺς ἱπποκόμους καὶ τοὺς ὑπηρέτας του, ὡς περιεργὸν πλῆθος ἀναμένον τὸ ἐλάχιστον συμβεβηκὸς μετ' ἀνυπομόνου ἀπληστίας.

Ὁ ξενοδόχος ἐπροχώρησε, τὸν βραμβακερὸν σκοῦφόν του κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας, καὶ εἰς ἀφόρητον νιβέρνην ἰδίωμα, τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν ἀπαίτησιν νὰ φρονῇ γαλλικὴν γλῶσσαν, ἠρώτησε τὴν ὀδοιπόρον, ἂν ἐπεθύμει νὰ δεῖ πνίσῃ.

Ἡ ὀδοιπόρος ἐσκέφθη ἐπὶ μικρὸν.

— Ἀπέχει πολὺ ἡ Νογαρέτη ; ἠρώτησεν.

— Ἐξ λεύγας ἐντοπίας, ἀπεκρίνατο ὁ ξενοδόχος.

— Πόσας ὥρας δηλαδὴ ;

— Πέντε ὥρας, κυρία· δὲν ὑπάρχουν δύσκολοι ἀνήφοροι καὶ οἱ δρόμοι, ἐπεὶ δὲ ἐπ' ἐσχάτων ἐπλημύρησεν ὁ Νιέβρ, εἶναι λασπώδεις.

— Τί ὥρα εἶναι τώρα ;

— Πλησιάζουν ἕξ, κυρία.

Ἡ ὀδοιπόρος ἐφάνη συλλογιζομένη καὶ ἐψιθύρισε καθ' ἑαυτήν.

— Ἐξ καὶ πέντε κάμουν ἐνδεκα. Ὁ σύζυγός μου μοι εἶπεν, ὅτι κοιμῶνται ἐνωρὶς εἰς τὸν πύργον· θὰ εὐρω ὅλους κοιμωμένους. . . . καὶ ἔπειτα, κατὰ πρώτην φοράν, ἐρχομένη ἄγνωστος. . . καί. . . .

Ἐνόμισε πρέπον ἀναμφιβόλως νὰ μὴ συμπληρώσῃ τὴν φράσιν τῆς, διὸ διακόπτουσα αὐτὴν ἀποτόμως :

— Δύνασθε νὰ μὲ δώσητε ἐν δωμάτιον τοῦ ὕπνου ; εἶπεν.

— Ναί, κυρία.

— Πολὺ καλὰ· μένω. Ὁ μ' ἐξυπνήσετε ἐνωρὶς αὔριον. Θέλω ν' ἀναχωρήσω πρῶτ' πρῶτ'.

Ἡ παρισινὴ ὀδοιπόρος κατῆλθε τῆς

ἀμάξης, περιετυλίχθη μετὰ φιλαρεσκείας εἰς τὸν μανδύαν τῆς, εἰσῆλθεν εἰς τὸ μαγειρεῖον τοῦ ξενοδοχείου καὶ μεταβάσα ἐκάθησε παρὰ τὴν ἐστίαν, πλησιάζουσα τοὺς μικροὺς τῆς πόδας εἰς τὴν φλόγα τῶν ξύλων, ἥτις ἐσπινοθηροβόλει καὶ ἀντηνακλάτο εὐφροσύνως ἐπὶ τῶν καπνισμένων τοίχων.

Τῇ προητοίμασαν ἀρετὰ ἄθλιον δεῖπνον, τὸ ὁποῖον ὅμως πρὸς ἀντιστάθμισιν βεβαίως ὁ ξενοδόχος ἐμελέτα νὰ πληρωθῇ πολὺ ἀκριβᾶ, μέλλον νὰ παρατεθῇ κατ' αἰτησίαν τῆς εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς. Τὸ δωμάτιον αὐτό, τὸ ὠραιότερον τοῦ ξενοδοχείου, ἦτον ἐλευθὸν χωρίσμα, φρικωδῶς ἀκάθαρτον, ἄθλια διεσκευασμένον, μετὰ παραπετασμάτων ἄλλοτε λευκῶν καὶ ἤδη ἐχόντων τὸ χρῶμα τῶν φθινοπωρινῶν φύλλων.

— Θεέ μου, εἶπεν ἡ ὀδοιπόρος μετ' αἰσθημάτων ἀηδίας καὶ ἀποστροφῆς, ἤθελον προτιμήσει μυριάκις μίαν τῶν τερπνῶν ἐκεῖνων καλυβῶν ἐν τῇ πτωχείᾳ τῶν, τοῦ ξενοδοχείου αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον τόσοσιν γελοῖως καὶ ἐλεεινῶς παρῶδει τὴν πολυτέλειαν τῶν πόλεων. Πόσον εἶναι ἀσχημον !

Περιμένουσα νὰ τῇ φέρωσι τὸ συνειθισμένον καυμένον ὀρνίθιον τῶν ξενοδοχείων τῶν μεγάλων ὁδῶν, ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐπακουμβήσασα ἐθεώρει τὰ πέριξ. Ὁ μάγειρος καὶ οἱ ὑπηρέται τοῦ ξενοδοχείου δὲν ἐσπευδον φαίνεται πολὺ, διὰ καὶ ἡ ὥραία ὀδοιπόρος, ἀναμένουσα τὸ δεῖπνόν τῆς, ἔσχε καιρὸν νὰ ἐπαναλάβῃ μικρὸν κατὰ μικρὸν τὸν καθ' ὁδὸν ῥεμβασμὸν τῆς.

— Θεέ μου, εἶπεν ἐγκαταλιμπανομένη καθ' ὀλοκληρίαν εἰς τὸν ῥεμβασμὸν τῆς, πόσον ἡ ζωὴ εἶναι παράδοξος καὶ πλήρης ἀπροόπτων περιπετειῶν ! Πόσα πράγματα ἀπὸ ἐνὸς ἔτους ! Πόσον ἡ κατάστασίς μου μετεβλήθη ! τὴν πτωχείαν μου διεδέχθη ὁ πλοῦτος, τὴν θλίψιν μου ἡ ἡσυχία καὶ ἡ εἰρήνη !

» Δυστυχῆς κόρη τῶν παρισινῶν τριόδων, μὴ ἔχουσα εἰς τὸ παρελθὸν ἄλλο παρὰ δάκρυα, εἰς τὸ μέλλον ἄλλο παρὰ μαύρας μερίμνας, εἶδον αἴφνης τὸ μέλλον διαφωτισζόμενον, μεταμορφούμενον. . . ὑπομειδίων πρὸς με. . . ὦ ! εὐλογημένος ὁ ἀνθρωπος, ὁ τεῖνας μοι τὴν χεῖρα, ἡ γενναία καὶ ἀγαθὴ καρδιά, ἥτις με ἔδωκε τὸ ὄνομα καὶ τὸν ἔρωτά τῆς ! . . . Θέλω νὰ ἴμαι ἐντιμος καὶ ἀγνή τοῦ λοιποῦ . . . θέλω. . .

Ἐνάμνησις βαρυσάλγης ἐδέσποσεν ἀναμφιβόλως τοῦ πνεύματος τῆς νεαρᾶς γυναικός, καθόσον τὸ μέτωπόν τῆς συναφρώθη πάραυτα, ἐρύθημα ἑκτακτον, τὸ ὁποῖον παρηκολούθησε θανάσιμος ὠχρότης, ἀνῆλθεν εἰς τὰς παρειάς τῆς, καὶ ἐψιθύρισεν ἐν ὄνομα, ὄνομα προσφιλεῖς καὶ ὀλέθριον ἀναμφιβόλως, ὄνομα τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἀνατινάξῃ βιαίως τὴν τέφραν

τοῦ παρελθόντος καὶ νὰ τῇ ἀποσπάσῃ γοεράν κραυγὴν: Ἀρμάνδος!

— Ὡ! ἐξηκολούθησε διὰ φωνῆς τρεμούσης, θέλω νὰ τὸν λησμονήσω διὰ παντός, θέλω νὰ θάψω τὴν εἰκόνα καὶ τὸ ὄνομά του εἰς τὴν σιωπὴν τῆς καρδίας μου. . . . Τὸν ἠγάπησα ἀληθῶς, τὸν ἠγάπησα πολὺ, τὸν ἀχάριστον! τῷ ἔθυσάσα τὴν εἰρήνην μου ὡς νεάνιδος, τὴν παρθενικὴν ψυχὴν μου καὶ τὴν τιμὴν τῆς πτωχείας μου: μοὶ ἀνταπέδωκεν, εἰς ἀντάλλαγμα, δάκρυα καὶ ἀυπνίας, ἐλέγχους συνειδήσεως καὶ βασάνους· θέλω νὰ τὸν λησμονήσω!

»Τὸ θέλω, καθόσον τοῦ λοιποῦ ὑπάρχει ἄβυσσος δι' ἐμὲ μεταξὺ τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος, — καθόσον εἰς ἄνθρωπος ἦλθε πρὸς με καὶ με ἀνεβίβασε μέχρις αὐτοῦ, — καθόσον ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶναι εὐθύς καὶ ἀγαθός· καθόσον μοὶ ἔδωκεν οὗτος ὄνομα, τιμὴν καὶ πλοῦτον, πᾶν ὅ,τι δὲν εἶχον. . . . πᾶν ὅ,τι εἶχον ἀπολέσει. . . .

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας νέον ἐρύθημα ἐκάλυψε τὸ χαριτόβρυτον πρόσωπον τῆς νεαρᾶς γυναικός.

Ἡ γυνὴ αὕτη ἦτον ἡ κυρία Ἀναί; Δολάν, σύζυγος ἀπὸ δεκαπέντε ἡμερῶν τοῦ κ. Φρανσῆ δὲ Φλάρ, βουλευτοῦ τῆς Νιέβρ, ἥτις μετέβαινε παρὰ τῇ νέᾳ οἰκογενείᾳ τῆς, τὴν ὅποιαν δὲν εἶχεν ἀκόμη γνωρίσει, ὅπως ἀναμεινῶν παρ' αὐτῇ τὸν σύζυγόν τῆς, μένοντα ἔτι ἐν Παρισίοις ἕνεκα τῶν βουλευτικῶν καθηκόντων του, νὰ ἔλθῃ πρὸς συνάντησίν τῆς.

Ἐνῶ ἡ κυρία Φλάρ παρεδίδετο εἰς τοὺς ῥεμβασμοὺς αὐτοῦ, εἰσῆλθεν ὁ ξενοδόχος.

— Κυρία, εἶπε, θὰ μοῦ συγχωρήσετε τὴν τόλμην μου· ἀλλ' ἔρχομαι νὰ σᾶς ζητήσω μίαν χάριν γονυπετής.

— Τί θέλετε, ἠρώτησεν αὕτη προσηκῶς.

— Διέρχονται τόσον σπανίως ὁδοιπόροι ἀπ' ἐδῶ, ὥστε εὐρισκόμεθα πολυλάκις ἐστερημένοι προμηθειῶν· εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν εἰμῶθα σήμερον. . . .

— Τὸ δεῖπνόν μου θὰ ἦναι λιτόν, αὐτὸ ἐννοεῖτε; ὑπέλαβεν αὕτη γελῶσα.

— Ὡ! εἶπεν ὁ ξενοδόχος ὑπερφηφῶνως, ἡ κυρία θὰ μείνῃ εὐχαριστημένη. . . Δὲν πρόκειται περὶ τούτου.

— Περὶ τίνος λοιπόν;

— Μετεχειρίσθημεν ὅλα διὰ τὸ δεῖπνον τῆς κυρίας καὶ ἰδοὺ φθάνει εἰς ὁδοιπόρος. . . .

— Καὶ δὲν ἔχετε τί νὰ τοῦ δώσετε;

— Ἀκριβῶς. Εἶναι κύριος διακεκριμένος καὶ καλῆς τάξεως· ἐὰν ἡ κυρία εἶχε τὴν καλωσύνην. . . .

— Νὰ κάμω τί;

— Καὶ ἤθελε νὰ τὸν δεχθῇ εἰς τὴν τράπεζάν τῆς;

Ἡ νεαρὰ γυνὴ συνωφρυνώθη ἀδιοράτως.

— Θεέ μου! ὑπέλαβεν αὕτη μετὰ

στιγμὴν σκέψεως καὶ ἔλεουσα τὴν ἀμχανίαν καὶ τὴν ταραχὴν τοῦ ξενοδόχου τῆς, τὸν δέχομαι εὐχαρίστως.

Ὁ ξενοδόχος ἀφῆκε κραυγὴν χαρᾶς καὶ κατήλθε ἀνὰ τέσσαρας τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος. Μετ' οὐ πολὺ ἠνοιχθη αὐθις ἡ θύρα καὶ ὁ ἀπρόοπτος συνδαιτημῶν τῆς κ. Φλάρ εἰσῆλθεν.

Ἦτο ἀνὴρ τριάκοντα πέντε περίπου ἐτῶν, ὠραῖον ἔχων τὸ πρόσωπον, ὑψηλός, κανονικώτατα ἔχων τὰ μέλη τοῦ σώματος, ἐνδεδυμένος μετὰ κομψῆς ἀπλότητος, τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ ὁποίου ἐμαρτύρει· τὸν τύπον ἐκείνον, τὸν σχεδὸν ἐκλειπτότα σήμερον, τῶν ζωηρῶν καὶ πνευματωδῶν νέων, τῶν καταχρέων, παραλυμένων, τιτλοφόρων, οἵτινες ἐπὶ τῆς βασιλείας Λουδοβίκου Φιλίππου διέτρεχον τὴν λεωφόρον Γάνδ, ἐγευματίζοντες τὸ ἀγγλικὸν καρενεῖον, ἔτρεχον εἰς τὴν Δάσος τὸ πρῶτ' καὶ ἐκαλοῦντο ἡ χρυσοὶ νεότης. Ἦτο μετὰ γὰρ τὸ πρόσωπον, ἔφερε μακρὰν καὶ βραστευχάδην κόμην καὶ μακροὺς ὀνυχας.

Ἐκράτει μαστίγιον εἰς τὴν χεῖρα καὶ ἐτίνασεν ἀμελῶς τὰ ὑψηλά του ὑποδήματα. — Εἶχεν ἔλθει ἔφιππος.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ, ἥτις εἶχεν αὐθις ἐπακουμβήσει ἐπὶ τοῦ παραθύρου, ἐπεστράφη εἰς τὸν θόρυβον, ἠτένισε τὸν ἔξον, καὶ πάραυτα ἀφῆκε κραυγὴν, ἐκλονίσθη καὶ ὠχρίασεν:

— Ἀρμάνδε! ἐψιθύρισε ἐκστατικῶς.

— Ἀναί! ἐκραύγασεν ὁ νέος μετ' ἐκπληξέως ἀληθοῦς ἢ θαυμασίως ὑποκεκριμένης.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ ἄφωνος, ὠχρά, τρέμουσα, ἠκούμβησεν ἐπὶ τοῦ τοίχου διὰ νὰ μὴ πέσῃ καὶ προσήλωσεν ἐπὶ ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἀνεγνώρισεν, παράδοξον βλέμμα μεστὸν ἔρωτος, ἐπιπλήξεων καὶ τρόμου. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἐκαλεῖτο Ἀρμάνδος, μαρκήσιος δὲ Δεστάν, καὶ ἐφεξῆς θὰ τὸν ὀνομάζωμεν ἀπλῶς μαρκήσιον.

Ὁ μαρκήσιος ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἄφωνος καὶ ἀκίνητος ὡς αὐτῇ· ἔπειτα, ὡσεὶ λαμβάνων ἀπόφασιν ἀκαριαίαν, μετέβη πρὸς τὴν θύραν, τὴν ἔκλεισεν, καὶ ἐπανερχόμενος πρὸς τὴν κυρίαν δὲ Φλάρ, καταπεπληγμένην ἐκ τῆς πράξεως ταύτης, ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτῆς καὶ τῇ εἶπεν:

— Ἀναί, εἶμαι μέγας ἐνοχος καὶ μῶλις τολμῶ, μῶλις ἔχω τὸ θάρρος νὰ ἐκλιπαρήσω παρ' ὑμῶν τὴν χάριν νὰ με ἀκούσητε.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ ἔτρεψε καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ μέλη καὶ οὐδὲν ἀπεκρίνατο.

Ἡ τιωπήσας μοὶ λέγει, προσέθετο ὁ μαρκήσιος, πόσον ὑπῆρξα ἄθλιος καὶ οὐτιδιανός πρὸς ὑμᾶς, πόσον ὑπῆρξα ἔνοχος καὶ ἀγενής ἐγκαταλείπων ὑμᾶς. Ἀλλὰ, χαρῆτε, Ἀναί, διότι αἱ βασάνοί μου σᾶς ἐξεδίκησαν ἐκ προκαταβο-

λῆς. . . . Ὑπέφερα πολὺ ὑπῆρξα δυστυχής: ἀπὸ ἐνός ἔτους, ἐφ' ὅσον οὐδέμια ἀνθρωπίνῃ γλώσσᾳ δύναται νὰ τὸ ἐκφράσῃ. . . . Περιήγαγον ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, καὶ ἀπὸ χώρας εἰς χώραν τοὺς ἐλέγχους τῆς συνειδήσεώς μου, ὁμοιοὶ πρὸς τοὺς πατροκτόνους ἐκείνους, οἵτινες φέρουσιν ἀπὸ κλίματος εἰς κλίμα, αἰωνίως καὶ ἀνευ ἀναπαύσεως, ἐλεγχον πύρινον ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ στίγμα αἱματόεν ἐπὶ τοῦ μετώπου. Σᾶς ἐγκατέλιπα ἐξ ἰδιοτροπίας· τὸ μαρτύριον ὑπῆρξεν ἡ τιμωρία μου. Ἡμέραν τινὰ τέλος συντετριμμένος, καταδάσασαιμένος, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑποφέρω τῆς συνειδήσεως τὰς τύψεις, ἔλαβον τὴν ὁδὸν τῶν Παρισίων, μετὰ τὴν ἀπόφασιν νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμην κ' ἔπειτα ν' ἀποθάνω. . . . Ἐν Παρισίοις δὲν σᾶς εἶδον· μοὶ εἶπον ὅτι ὑπανδρεύθητε· καὶ τότε ἡ ἀπελπισία μετέλαβεν, ἡ ζηλοτυπία κατεσπάραξε τὴν καρδίαν καὶ τὴν κεφαλὴν μου καὶ μικρὸν ἔτι καὶ ἐρονεύομαι. . . Ἀλλ' ἠθέλησα νὰ σᾶς ἴδω διὰ τελευταίαν φορὰν! . . . καὶ ἔτρεξα ἐπὶ τὰ ἴχνη σας. . . ἡ τύχη ἀνέλαβε τὰ ἐπιλοιπα.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ ἐξηκολούθει κλονιζομένη, ὠχρά, κατατεθλιμμένη, θνήσκουσα.

— Σᾶς συγχωρῶ. . . ἐψιθύρισε ἐπὶ τέλους· φύγετε, κυρίε. . . .

Δάκρυ ἀνέβλυσεν ἐκ τοῦ κείνου ὀφθαλμοῦ τοῦ μαρκησίου, ὅστις ἠγέρθη βραδέως:

— Εὐχαριστῶ, κυρία, εἶπεν· τώρα δύναμαι ν' ἀποθάνω. . . .

Ὅσον σκεπτική, ὅσον πεπειραμένη καὶ ἀν' ἦναι γυνή τις, εἶναι σπάνιον νὰ μείνῃ ἀδιάφορος καὶ κωφὴ εἰς τὴν ἀπειλὴν τῆς αυτοκτανίας, ἥτις εἶναι τὸ *τελειόγραφον* τῶν ἐραστῶν καὶ τὸ ὁποῖον οὐδὲ εἰς συνήθως ἐκτελεῖ.

Αἱ τελευταῖαι αὗται λέξεις τοῦ μαρκησίου παρήγαγον φοβεράν αἰσθησιν ἐπὶ τῆς κυρίας δὲ Φλάρ καὶ ἐνῶ ἐκείνος ἐβάδιζε πρὸς τὴν θύραν, αὕτη ὤρμησε πρὸς αὐτόν, τὸν ἔλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ τῷ εἶπεν ἐκτὸς ἑαυτῆς.

— Μείνατε. . . δὲν θέλω. . .

— Ἀφήσατέ με ν' ἀποθάνω. . . ἀφοῦ μ' ἐσυγχωρήσατε. . .

— Θέλω νὰ ζήσετε. . . .

— Καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω τὸ θάρρος πρὸς τοῦτο. . . .

— Ἔστὲ ἀνὴρ.

— Τί σᾶς ἐνδιαφέρει ὁ θάνατος ἢ ἡ ζωὴ μου;

— Τί μ' ἐνδιαφέρει! τί μ' ἐνδιαφέρει; ὑπέλαβεν αὕτη μετὰ πυρετώδους ἀνυπομονησίας, ἀλλά. . . .

Ἐσίγησε τρέμουσα.

— Ὡ! ἐὰν μὲ ἠγαπάτε ἀκόμη. . . ὑπέλαβεν οὗτος πνίγων ἕνα στεναγμόν.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ ὠπισθοχώρησε μετὰ βίγους :

— Δὲν ἀνήκω πλέον εἰς ἑμαυτὴν, εἶπεν . . . ἔχω καθήκοντα νὰ ἐκπληρώσω . . . θέλω νὰ ἦμαι ἔντιμος . . . θέλω . . . φύγετε, φύγετε, κύριε . . .

— Ὡς βλέπετε πρέπει ν' ἀποθάνω!

Καὶ ἀπεμακρύνθη ἐν ἔτι βῆμα.

— Θεέ μου! ἐπιθύρισην ἢ νεκρὰ γυνὴ συντετριμμένη, δὲν θὰ λάβῃς λοιπὸν εὐσπλαγχίαν δι' ἐμέ; δὲν θὰ με βοηθήσης;

— Νὰ ζῶ καὶ νὰ μὴ σὰς βλέπω πλέον, νὰ ζῶ καὶ νὰ σὰς ἀρνηθῶ! ἐκράυαγεν ὁ μαρκήσιος* ἀλλὰ πολὺ καλὰ γνωρίζετε, ὅτι τοῦτο εἶναι ἀδύνατον!

— Ἀλλὰ, κύριε, ἐκράυαγεν ἡ νεκρὰ γυνὴ μετὰ φωνῆς περιλύπου, — κύριε, δὲν ἐβασανίσατε ἀρκετὰ τὴν ζωὴν μου; . . . δὲν σὰς ἤρκεσαν ἢ στιγμισθεῖσα νεότης μου; . . . δὲν ἀπηλάσασατε ἀρκετὰ δάκρυα τῆς κόρης, τῆς μητρὸς μου ἐπὶ τῆς ἐπιθανατίου κλίνης τῆς, τῆς παρελθούσης ἀθλιότητός μου καὶ τῶν δριμυτάτων ἐλέγχων μου; . . . Εἶπατε, δὲν μὲ συνετρίψατε ἀρκετὰ; . . . καὶ θέλετε ἀκόμη νὰ σὰς θυσιάσω τὴν τιμὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις μοι ἔτεινε τὴν χεῖρα . . . ὅστις ἀγνοεῖ τὸ παράπτωμά μου . . . ὅστις μὲ ἀγαπᾷ; . . .

— Ὡ! ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος μετὰ παραφορᾶς, γνωρίζω ὅτι σὰς ἀγαπᾷ . . . καὶ δὲν ἤξεύρω ποῖος ἄγγελος ἠγρύπνησεν ἐπ' αὐτοῦ . . . καὶ δὲν τὸν ἐφόνευσά μεχρι τοῦδε . . .

— Νὰ τὸν φονεύσετε, κύριε;

Καὶ ἤδη ἡ κυρία δὲ Φλάρ ἐγονυπέτησεν, ἐσύρθη εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, τοῦ δημίου τῆς ζωῆς τῆς, καὶ ἐζήτησε ἄχαριν συστρέφουσα τὰς χεῖρας.

— Ναί, προσέθετο οὗτος μετ' αὐξούσης μακίας, θὰ τὸν φονεύσω, ἂν πρέπη νὰ σὰς ἀρνηθῶ διὰ παντός . . . θὰ τὸν φονεύσω πρὶν ρίψω τὴν ψυχὴν καὶ τὴν ζωὴν μου εἰς τὰ σκότη τῆς αἰωνιότητος . . .

— Δὲν θὰ τὸν φονεύσετε καὶ δὲν θ' ἀποθάνετε! ἐκράυαγεν ἡ δυστυχὴς γυνὴ.

II

Η ΠΑΛΗ

Δεκάδα λευγῶν ἀπὸ τῆς Νεβέρ, κατὰ τὸν ἀνάρρον τοῦ Νιέβρ, κεῖται τερπνὸν χωρίον Νογαρέτ καλούμενον, ἐν κοιλιάδι ἔτι τερπνοτέρῳ.

Τὸ χωρίον κεῖται συγχρόνως παρὰ τὴν ὄχθην ὕδατος καὶ εἰς ἀρκετὸν ὕψος· τὸ ὕδωρ περικλείεται ὑπὸ σειρᾶς λόφων ὄψεως ζωγραφικωτάτης.

Δεξιὰ εἰσὶν οὗτοι δασώδεις, ἀπόκηρμνοι, χρώματος ὑπομέλανος ἐν πλήρει διατελοῦντος ἀρμονία πρὸς τὸ κυανόλευκον τοῦ οὐρανοῦ* ἀριστερὰ οἱ βράχοι

εἰσι τεφρόχρους, σχήματος παραδόξου· περικλείουσι δὲ, ἀπὸ ἀποστάσεως εἰς ἀπόστασιν, ἐν ταῖς πτυχαῖς τοῦ μανδύου των, τμήματα γῆς, ἐν τοῖς ὁποίοις ἀνθεῖ καὶ ἀκμάζει ἡ ἀμπελος.

Μεταξὺ τῶν δύο σειρῶν τῶν κλιτύων μικρὸς λειμὼν πράσιος, ἀνθῶν, λείχει ἀμφοτέρας τοῦ ποταμοῦ τὰς ὄχθας.

Ἐν μέσῳ τοῦ λειμῶνος αὐτοῦ, βορειοδυτικῶς τοῦ χωρίου, μικρὸν δάσος αἰωνοβίων καστανεῶν, περικλειόμενον ὑπὸ τείχους παλαιοῦ· ἐν μέτρῳ αὐτοῦ μικρὸς πύργος φεουδαλικῆς κατασκευῆς, ὅστις μακρόθεν ἔχει μεγαλοπρεπῆ τὴν ὄψιν καὶ ἐν πλήρει ἀρμονίᾳ μετὰ τῆς μελαγχολικῆς τοποθεσίας.

Εἰς τὸν εἰσερχόμενον ὑπὸ τὰ μεγάλα δένδρα τοῦ δάσους ὁ πύργος φαίνεται ὡς αὐστηρὸν ἐρείπιον τοῦ παρελθόντος ὀρθούμενον ἐκεῖ πρὸς περιφρόνησιν τοῦ παρόντος.

Ἡ φαντασία εὐρίσκει τὸ πεδῖον ἐλεύθερον· νομίζει προθύμως, ὅτι ὀπισθεν τῆς σιδηροπράκτου δρυϊνῆς πύλης, μεγαλόσωμος ὀπλίτης κάμνει τὸ ἔδαφος ν' ἀντηχῆ ὑπὸ τοὺς περνιστῆρας του· — δίδει εἰς τὸν πύργον κατοίκους ἄλλης ἐποχῆς καὶ πυργοδεσποίας ἐτοίμους ν' ἀναβῶσι λευκὸν καὶ πειθήνιον ἵππον μεγαλοπρεπῆ καὶ τρέξωσι κατόπιν θήρας δι' ἰσράκων.

Ἄλλ' ἡ ὀπτασία μικρὸν διαρκεῖ.

Ἄριστερὰ τοῦ πύργου ἐγείρεται κτίριον τετράγωνον εὐρὺ, ἐπιστεφόμενον ὑπὸ καπνοδόχου πυραμιδοειδοῦς ἐξ ἐρυθρῶν ὀπτοπλίνθων. Ἐκ τῆς καπνοδόχου ἀναθρόσκει ἀφθονος μέλας καπνός· ἐκ τοῦ κτιρίου ἐγείρεται κρότος ὑπόκωφος καὶ ἔρρυθμος, ἐκπλήσων τὸν μὴ εἰδὸτα τὴν ἀφορμὴν. Ὁ κρότος οὗτος προέρχεται ἐκ μεγάλης ὑδροκινήτου σφύργας, κινουμένης ὑπὸ τοῦ Νιέβρ διὰ διώρυγος ἀνοιχθείσης μίαν λεύγαν ὑψηλότερα.

Λάμπυς ἐρυθρὰ ἐξήρχετο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐκ τῶν πολυαριθμῶν παραθύρων τοῦ ἐργοστασίου, ἀντανακλωμένη ἐπὶ τῆς τεφροχρόου προσόψεως τοῦ πύργου καὶ τοῦ βαθέως πρασίνου φυλλώματος τῶν καστανεῶν.

Εἰς τὰ αὐτὰ παράθυρα ἐνεφανίζοντο κατὰ διαλείμματα πρόσωπα μαυρισμένα καὶ λάμποντα, ρίπτοντα ἐπὶ τοῦ παραδόξου αὐτοῦ συμπλέγματος ἀρχαίου πύργου καὶ ἐργοστασίου καταχθόνιον ἀνταύγειαν.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὁ οἶκος τῶν ἵπποτῶν ἔπεσε, δι' ἀτίμου καὶ μυστηριώδους συμβολαίου, εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Σατανᾶ, τοῦ βασιλέως τοῦ σκότους.

Τῆς φανταστικῆς ταύτης σκέψεως ὑποβοηθούσης, τὸ οἰκοδόμημα ἐπαναλαμβάνει τὸ μυστηριώδες καὶ πλήρες γοητείας περιβλήμα του, τὸ ὁποῖον τότε μόνον διαλύεται, ὅταν βεβαιωθῆ τις, ὅτι δὲν ἔχει πρὸ ὀφθαλμῶν ἄλλο εἰμῆ

ἐν τῶν πολυαριθμῶν σιδηροχυτηρίων, ἀκένωτον πηγὴν πλούτου τοῦ συγχρόνου Νιβερνίου.

Ὁ πύργος αὐτὸς εἶναι τὸ θέατρον τοῦ δράματος, τὸ ὁποῖον θὰ διηγηθῶμεν.

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Ε. Σχ.

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΙΤΕΧΝΑΙ (*)

(1873)

A'

Ἀπὸ τοῦ λόφου τοῦ ὠρολογίου — Σαὰτ-Τεπέ — τὸ τηλεβόλον ἀναγγέλλει τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου· τὸ ὠρολόγιον ἀναγγέλλει αὐτὴν ἐπίσης διὰ τῶν δώδεκα ἀλλεπαλλήλων κτύπων του, καὶ οἱ ἱμάμαιο ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν μιναιρέδων ἀπαγγέλλουσι τὴν ἐπερινήν προσευχὴν.

Εὐρισκόμεθα εἰς τὴν νηστείαν τοῦ ῥαμαζανίου.

Ὁλος ἐν γένει ὁ βίος τῶν Τούρκων εἶναι σειρὰ ἠδυπαθείας καὶ, κατὰ τὸ ἐνὸν ἐκάστω, εὐζωίας, πλὴν ἰδίως κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον τῆς νηστείας ἢ ἡδυπαθείας, αἱ ἀπολαύσεις, αἱ ἡδοναὶ φθάνουσιν εἰς τὸ ζενίθ αὐτῶν.

Πρὶν ἢ καταπλημμυρῆσθαι τὴν Ἀνατολὴν ὁ κακῶς ἐννοούμενος πολιτισμὸς τῶν Φράγκων, αἱ ἡμέραι αὐταὶ τῶν νηστείων εἶχον ἀπειρον γόητρον διὰ τοὺς Τούρκους.

Ἦδη τὰ ἤθη αὐτῶν παρέλυσαν, ὁ μουσουλμανικὸς χαρακτὴρ ἐχαλαρώθη κατὰ τὸ πλεῖστον, εἰς δὲ τοὺς ἀπαθεῖς καὶ ἀναλγήτους ὀπαδοὺς τοῦ Μωάμεθ μόλις ἀνγνωρίζει τις τοὺς ὑπερφηάνους κατακτητὰς τῆς Ἀνατολῆς, τοὺς γενναίους καὶ ἀρηιφίλους μαχητὰς, οὓς εἶδον αἱ πεδιάδες τῆς Οὐγγαρίας καὶ αἱ πύλαι τῆς Βιέννης αὐτῆς.

Ὡς δὲ βαίνουσι τὰ πράγματα τῶν γειτόνων ἡμῶν, μετ' ὀλίγον ἀκόμη χρόνον θὰ ζητῆ τις Μουσουλμάνον ἀληθῆ καὶ θὰ εὐρίσκη μὴδὲν, διότι ὁ Τούρκος, ἅμα παύσας ὦν τοιοῦτος, εἶναι ἀληθῶς μὴδὲν, ἢ δὲ φορὰ τῶν πραγμάτων ὀδηγεῖ αὐτοὺς τῶντι πρὸς τὸ μὴδὲν.

Ἄλλ' ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ἱστορίαν μας.

(*) Σ. Π. Τοῦ ὠραίου τούτου διηγήματος τοῦ ἡμετέρου κ. Λάμπρου Παναγιωτοπούλου — Ἐνυάλῃ μέρος ἐδημοσιεύθη τὸ παρελθὸν ἔτος ἐν ἐπιφυλλίδι τῆς «Καρτερίας». Ἐπελθούσης ὅμως κατόπιν τῆς σμικρύνσεως τοῦ σχήματος τῆς ἐφημερίδος ταύτης, διεκόπη ἀναγκαστικῶς καὶ ἡ συνέχεια τοῦ διηγήματος, ὑπερ ἤδη ὁ «Παρθενῶν» προσφέρει πλῆρες τοῖς ἑαυτοῦ ἀναγνώσταις.

Εύρισκόμεθα εἰς τὴν νηστείαν τοῦ φαμαζανίου.

Ἡμέραι ὕπνου καὶ ἀναπαύσεως, νύκτες πλήρεις ὀργῶν καὶ διασκεδάσεων. Ὅλης τῆς ἡμέρας βλέπει τις Ὀθωμανοὺς καθημένους ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις των, σιωπηλοὺς, ἀπαθεῖς, νήστες, ἀργοὺς, εὐρισκόμενους ἐν καταστάσει τινὶ ναρκώσεως, μὲ ὀφθαλμοὺς βεβαρημένους ἐκ τῆς ἀγρυπνίας.

Τὸ προσφιλεῖς τζιμπούκιον ἀργεῖ ἐν γωνίᾳ τινὶ τοῦ ἐργαστηρίου.

Ἐν ταῖς ὁδοῖς φαίνονται ὀλίγοι μόνον, οἱ βιαζόμενοι ὑπὸ ἀναποφεύκτων ἀναγκῶν νὰ ἐξέρχωνται, ἢ ἐκεῖνοι ὧν τὸ ἐπάγγελμα τὸ ἀπαιτεῖ.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τοὺς εὐποροῦντας ἢ μεριστᾶνας, οὗτοι μένουσιν οἴκοι ὑπνώττοντες ἢ οὐδὲν ποιοῦντες.

Τὸ dolce far niente τῶν Ἰταλῶν, κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἰδίως ἐφαρμόζεται καθ' ὁλοκληρίαν ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν.

Ἄμα σημαίνουσης τῆς ἐνδεκάτης — μίαν δὴλα δὴ ὥραν πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου — αἱ ὁδοὶ ἀρχοῦνται πληρούμεναι Μουσουλμάνων, περιπατούντων κατὰ ἐμάδας τὸ πλεῖστον. Μὲ κεφαλὴν κεκλιμένην, μὲ ὄμμα νωθρόν, μὲ βῆμα ἀργόν, σιγῆλοι, βαδίζουσιν ἡρέμα, κατελιγμένοι ὑπὸ τινος, καὶ ἐγὼ οὐκ οἶδα ὁποῖας, νωχελείας καὶ κατανούσεως, περιμένοντες νὰ φθάσῃ ἡ ποθεινὴ δεκάτη.

Ἡμίσεια παρέρχεται ὥρα, καὶ βλέπει τις αὐτοὺς ἰσταμένους πρὸ τῆς θύρας παντὸς ὠρολογιοποιείου, κρατοῦντας ἐν χερσὶ τὰ ὠρολόγια καὶ ἐρωτῶντας τοὺς κυρίους τῶν καταστημάτων.

— Ποῖαν ὥραν δεικνύει τὸ ὠρολόγιόν σου;

— Δώδεκα παρὰ εἴκοσι. . .

— Ἄ! Τὸ ἰδικόν μου δεικνύει δώδεκα παρὰ εἰκοσιδύο, ψιθυρίζει μετ' ἀδημονίας ὁ πιστὸς Μουσουλμάνος, ἐκφέρων ὕβριν, οὐχὶ πολὺ εὐάρεστον, καὶ συγχρόνως ὠθεῖ διὰ τοῦ δακτύλου τὸν λεπτοδείκτην τοῦ ὥς χύτρα καὶ σεβαστοῦ διὰ τὸ μέγεθος ὠρολογίου του.

Μετ' ὀλίγον προσέρχεται ἄλλος πράττων τὸ αὐτό, τοῦ πρώτου διευθυνομένου πρὸς ἄλλον ὠρολογιοποιόν, ὅπως ἐπαναλάβῃ τὴν ἰδίαν σκηνήν.

Ἐννοεῖται ὅτι, μὴ ὑπάρχοντος ὀρισμένου τινὸς μέρους, πρὸς ὃ νὰ ρυθμίζωσιν οἱ ὠρολογιοποιοὶ τὰ ἴδια αὐτῶν ὠρολόγια, μεγίστη ἀσυμφωνία ἐπικρατεῖ μεταξὺ αὐτῶν, οἱ δὲ νησεύοντες Τοῦρκοι δίδουσι πλεῖονα πίστιν εἰς τοὺς ὠρολογιοποιούς ἐκείνους, ὧν οἱ λεπτοδείκται τῶν ὠρολογίων εἰσὶ πλησιέστεροι εἰς τὰς δώδεκα.

Μετά τινα ὥραν ἰδοὺ ἡ βροντὴ τοῦ τηλεβόλου. Ἀμέσως διακρίνεται κίνησις μὴ ὑπάρχουσα πρότερον, καὶ ἀκούεται ψιθυρὸς διατρέχων τὰς ὁδοὺς, τῶν

Μουσουλμάνων ὑποτονθοροζόντων εὐχὴν τινα, ἀφοῦ πρότερον καταλύσωσιν ἐλαίαν, τὸ πρῶτον φαγητόν, δι' οὗ διακόπτεται ἡ νηστεία ἐκάστης ἡμέρας.

Τότε δὴ τότε ἀρχεται ὁ μέγας κατὰ τῶν φαγητῶν καὶ γλυκυσμάτων πόλεμος. Οἱ κλιβανοὶ καταπλημμυροῦσιν Ὀθωμανῶν καὶ Ὀθωμανίδων — διότι αἱ Ὀθωμανίδες, καὶ εὐποροὶ οὗσαι, δὲν κρίνουσιν ἀνάξιον ἑαυτῶν νὰ καταγίνωνται καὶ εἰς τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας. — λαμβανόντων καὶ λαμβανουσῶν τὰ ἐξαισία καὶ ποικίλα ἐκείνα βρώματα, ὧν τὸ εὐῶδες καὶ ἡ κνίσσα καὶ αὐτοῦ τοῦ Διὸς τὴν ὄρεξιν δύνανται νὰ κινήσωσι.

Ὁ φαμαζάν-χαλβᾶς, ὁ πιρίντς-χαλβᾶς, γλύκισμα, ἀν' ὅχι διὰ Θεοῦς, ἀλλὰ τοῦλάχιστον δι' ἡμιθέους, ὁ παχυλὸς μπακλαβᾶς — δὲν ἤξεύρω τί ὑποφέρει ὁ ἀναγνώστης τὴν στιγμὴν ταύτην, ἀλλ' ἐμοῦ ἡ ὄρεξις ἐκεντήθη λίαν καὶ διὰ τοῦτο τελειῶν μὲ ἐν κ.τ.λ. — φέρονται θερμοὶ καὶ νωποὶ εἰς τὰς οἰκίας.

Τὰ φῶτα μετ' ὀλίγον ἀνάπτονται ἢ μαρμαρυγὴ τῶν λυχνιῶν τῶν μιναρῶδων σελαγίζουσα ἀπὸ τοῦ ὕψους αὐτῶν, φωτίζει διὰ τῆς θαμβῆς καὶ ἐρυθρᾶς αἴγλης τῆς τὰς ὁδοῦς, αἵτινες μετ' οὐ πολὺ γέμουσι διαβατῶν Τοῦρκων, Χριστιανῶν, Ἀρμενίων, Ἑβραίων, παντὸς γένους καὶ φύλου, πάσης τάξεως, καὶ ἡλικίας.

Ἐκάστη νύξ τοῦ μηνὸς τούτου ἐν Τουρκίᾳ εἶναι ὡς τις ἑορτὴ καὶ φωταχυσία. Β'

Νύκτα τινα, μεσοῦντος τοῦ μηνὸς Ἰαμαζάν, συμπεσόντος περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἡμετέρου Νοεμβρίου, νέος εἰκοσαετῆς περίπου κατήρχετο τὴν πρὸς τὸν ποταμὸν φέρουσαν μεγάλην ὁδὸν μόνος, διασκεδάζων καὶ βλέπων τὴν κίνησιν τῶν ἀνθρώπων, ἀνερχομένων καὶ κατερχομένων, καὶ ῥίπτων ἐνίοτε βλέμματά τινα λίαν περίεργα εἰς τὰ πωλοῦντα τὰ γλυκίσματα τοῦ Ἰαμαζάν ἐργαστήρια, βρῆθοντα τὴν ὥραν ἐκείνην ἀγοραστῶν, ἰδίως Ὀθωμανίδων, προμηθευομένων τοιαῦτα διὰ τὰ μένοντα οἴκοι τέκνα των.

Τὸ ὠρολόγιον τῆς πόλεως μάλιστα πρὸ ὀλίγου εἶχε σημάνην τὴν δευτέραν μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου — μεταχειριζόμεθα τὸ εἰς τὴν Τουρκίαν ἐν χρήσει ὠρολόγιον, ἐπειδὴ τὸ μέλλον νᾶνελιχθῆ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν δρᾶμα ἔχει χώραν ἐν Τουρκίᾳ — τὴν ὀγδόην δηλαδὴ περίπου καθ' ἡμᾶς.

Μετ' ὀλίγον ὁ νέος ἡμῶν κατῆλθε μέχρι τῆς γεφύρας, διήλθεν αὐτὴν κατὰ μῆκος, ἰστάμενος ἐνίοτε παρὰ τὰς κικκλίδας αὐτῆς, ἐφάσεν εἰς τὸν ἄλλον βρυχίονα τοῦ ποταμοῦ, διχαζομένου ὑπὸ τινων ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ νησιδῶν, ἐφ' ὧν ὑπάρχουσι κῆποι, καὶ

πάλιν ἐξῶθεν τῆς πόλεως ἐνουμένου, κατῆλθε διὰ κλίμακος, φερούσης εἰς ἐν τῶν νησιδῶν τούτων, καὶ ἐλθὼν ἐκάθησεν ἐν τινὶ καφενεῖῳ, ὠκοδομημένῳ ὑπὸ μίαν τῶν στοῶν τῆς γεφύρας, πλῆσιον παραθύρου, οὗ κάτωθεν ὁ ποταμὸς ῥέει ὀρμητικῶς καὶ παφλάζων.

Τὰ πάντα ἐν τῷ νέῳ τούτῳ εἰδείκνυον ἀνθρωπον, θέλοντα νὰ παραδοθῆ εἰς βεμβασμούς. Διατάξας νὰ τῷ φέρωσι καφφῆ, ἀνῆψεν σιγάρον καί, στήριχθεὶς εἰς τὸ ἄκρον τοῦ παραθύρου, ἐκάπνιζε προσβλέπων τὸν ποταμόν.

Τὸ καφενεῖον ἦτο πλῆρες ἀνθρώπων καθημένων ἐπὶ θρανίων κατὰ σειρὰν, ὡς ἐν θεάτρῳ τεθειμένων καὶ ἀκροωμένων Ὀθωμανόν τινα Μετὰχ' ἐξ' Ἀνατολῆς διηγούμενον εἰς τοὺς θαμῶνας τοῦ καφενεῖου παραμύθια, ἅτινα ἐκεῖνοι ἤκροῶντο μετὰ προσοχῆς καὶ χάσκοντες.

Ὁ ῥήτωρ ἐφαίνετο κάτοχος ἐντελῆς τοῦ ἐπαγγέλματός του ἢ διήγησις του, γινομένη ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς γλῶσσαν ἐλφραζιῆ — καθαρεύουσαν θὰ ἐλέγομεν ἡμεῖς — ἔρρεεν ἀκωλύτως καὶ ἀπροσκόπτως, οἱ δὲ μομφασμοὶ του καὶ αἰκινήσεις του, ὁσάκις ἤθελε νὰ πομπιμηθῆ συγχρόνως τὴν ὀμιλίαν καὶ τὸν χαρακτῆρα τῶν δρώντων ἐν τῇ διηγήσει προσώπων, ἦσαν, κατὰ τοὺς ἀκροατάς, ἐντελεῖς καὶ προσκάλουσι καγχασμούς, γέλωτας καὶ ἀπειρα μαοσιαλά! εὔγε, δῆλον ὅτι τουρκικά. Ὅστε τὰ ῥιπτόμενα εἰς τὸν ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν περιερχόμενον δίσκον τοῦ εὐτυχοῦς καὶ θριαμβεύοντος ὑποκριτοῦ ἢ ἀγορητοῦ ὅπως θέλει αὐτὸν ὁ ἀναγνώστης, εἰκοκοσάρια καὶ γράσια δὲν ἔρρίπτοντο ἀδίκως.

(Ἐπεταῖ συνέχεια) Α. ΕΝΥΛΛΗΣ.

ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΡΟΖΑΛΙΑΣ

Τὸ σπήλαιον τῆς ἀγίας Ροζαλίας, περιδόξου τοῦ Παλέρμου προστάτιδος, κεῖται ἐντὸς ὄρους μετρίως ὕψηλοῦ, ὑψομένου ἐπὶ μιᾶς τῶν πλευρῶν τοῦ ὄρου τοῦ Παλέρμου.

Τὸ ὄρος τοῦτο, τανῦν Pellegrino καλούμενον, ὠνομάζετο ἄλλοτε ὄρος Ἐρκατα λέγεται δ' ὅτι ἐπ' αὐτοῦ ἔστησε τὸ πάλαι ὁ Ἀμίλικας στρατόπεδον ἀπόρθητον, ἀφ' οὗ ἐπὶ πενταετίαν ὀλην ἀπέκρουσε τὰς ἐφόδους τῶν Ῥωμαίων. Τὸ ὄρος Pellegrino ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἐντελῶς παρημελημένον καὶ ἔρημον, κατέστη αἴρνης, τῷ 1624, συνεπέα τῶν ἐπομένων κατὰ τὸ πλεῖστον μυθολογικῶν συμβάντων, ἀντικείμενον τῆς εὐλαθείας τῶν Σικελῶν, καὶ τόπος εὐσεβειστάτης προσκυνήσεως. Κατεσκευάσαν,

1 Ὀνομάζονται οὕτως οἱ ἐπάγγελμα ἔχοντες τὴν ἀφήγησιν παραμυθίων ἐπὶ μισθῷ.

δημοσία δαπάνη, ὅδον βραχεῖαν μὲν ἄλλ' ἐξείρετον, κληθεῖσαν Scala, ἀνερχομένην κλιμακῆδον καὶ ἐπὶ ἀνδρῶν διὰ μέσου τῶν κρημνῶν καὶ τῶν βράχων μέχρι τῆς φλιάς τοῦ ἱεροῦ σπηλαίου, κειμένου σχεδὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους, εἰς θέσιν τερπνοτάτην. Κατεσκευάσαν δὲ προσέτι περίξ αὐτοῦ τοῦ σπηλαίου περίβολον ἐξ οἰκημάτων ἀποτελούντων εἶδος αὐλῆς· ἐν αὐτοῖς δὲ διατιθῶνται οἱ εἰς τὴν λατρείαν τῆς ἁγίας προστάτιδος τοῦ Παλέρμου καθρωμένοι μοναχοί· τέλος ἐναντι τοῦ σπηλαίου, πρὸς τὴν ἐτέραν τῆς αὐλῆς ἄκραν, ἧς τὸ πέρας ἀποτελεῖται ὑπὸ τοῦ πρηνοῦς τοῦ βράχου, ἀνήγειρον ἐκκλησιδίων ἐντὸς ὀλίγου πλουτισθὲν διὰ πολυαριθμῶν ἀναθημάτων καὶ δωρημάτων μεγαλοπρεπῶν.

Ἐκ τινος μικροῦ ἀνδρῶν, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ἐκκλησιδίου κειμένου, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου πρό τινος καιροῦ ἰδρῦθη καπηλεῖον χάριν τῶν προσκυνητῶν καὶ τῶν περιηγητῶν, ἀπολαύει ὁ θεατῆς τῆς ὠραιότερας ἀπόψεως ἢν δύνатаί τις νὰ φαντασθῆ. Βυκίθεν φαίνεται ἐκτυλισσομένη σχεδὸν παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους ἡ μεγαλοπρεπὴς πόλις τοῦ Παλέρμου μετὰ τῶν προαστείων τῆς, ἡ Bagaria καὶ ἡ il Colle μετὰ τὰς πολυτελεῖς αὐτῶν ἐπαυλεις καὶ τὰ χλοερά φυλλώματα· ἀπωτέρω δὲ ὑπερηφάνως περιέρπουσι ὑψηλότεραι τινες τῆς Αἴτνας· ῥάχεις, καίτοι χωριζόμεναι ἀπὸ τοῦ θεατοῦ δι' ὄλου τοῦ μήκους τῆς νήσου· τέλος ἐκ τοῦ μέρους τῆς θαλάσσης, ἀνακαλύπτει τις τὰς Λειπαρίου νήσους, χαριέντως σκιαγραφουμένας ἐπὶ τοῦ κρασπέδου τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὸν ἀεῖποτε καπνίζοντα κῶνον τοῦ Stromboli.

Ἰδοῦ δὲ ὁ λόγος τῆς συρροῆς τοῦ πλῆθους τῶν ἐρχομένων ἐξ εὐσεβείας καὶ περιεργείας ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Pellegrino καὶ ἐντὸς τοῦ σπηλαίου τῆς ἁγίας Ῥοζαλίας.

Κατὰ τινὰ παράδοσιν ἡ ἁγία Ῥοζαλία κατήγετο ἐκ τῆς οἰκογενείας τοῦ Roger ἐγγόνου τοῦ περιφανοῦς Tancred de de Hauteville, πρώτου βασιλέως τῆς Σικελίας, ζήσαντος περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 12ου αἰῶνος· ἐτέρα τις παράδοσις διατείνεται, ὅτι αὕτη ἦτο ἀνεψία Γουλιέλμου τοῦ Ἀγαθοῦ, βασιλεύσαντος ἐν Σικελίᾳ ἀπὸ τοῦ 1150 μέχρι τοῦ 1154 καὶ καταλιπόντος διὰ δόχον τὸν υἱὸν αὐτοῦ, Γουλιέλμον τὸν Κακόν· ἐν ἄλλοις δὲ χρονικοῖς ἀναφέρεται ὅτι ἦτο ἀπλῶς θυγάτηρ Σικελοῦ τινος κόμητος ὀνόματι Sinibalde.

Ὅπως δὴ ποτε, δεκαεξάετις οὔσα ἡ ἁγία Ῥοζαλία ἦτο καλλονῆς ἐξαισίας, ἦτο εὐσπλαγγχος, ἐκοσμεῖτο δὲ καὶ ὑπὸ πολλῶν ἀρετῶν, ὧν ἕνεκα κατέστη τὸ ἀντικείμενον τοῦ θαυμασμοῦ ὀλοκλήρου τῆς Σικελίας· ἀλλ' ἀφῆνης ἐξηφανί-

σθη ἐν ἔτει 1159· ἐπειδὴ δὲ οὐδέποτε ἠδυνήθησαν νὰ ἀνεύρωσιν τὰ ἴχνη τῆς, ἢ δημῶδης δεισιδαιμονία ἐπίστευσεν, ὅτι ἀνελήθη εἰς τοὺς οὐρανοὺς πρὸς ἀμοιβὴν τῶν ἀρετῶν τῆς. Ὅτε δὲ ὁ θάνατος κατέλαβε τὴν ἁγίαν ἐν τῷ ὕπ' αὐτῆς ἐκλεχθέντι ἐρημητηρίῳ, λέγει προσέτι ἡ παράδοσις, οἱ ἄγγελοι ἀνέλαβον νὰ ἐνταφιάσωσιν αὐτὴν, καὶ ἐκάλυψαν τὰ ἱερά τῆς λείψανα διὰ ῥόδων, ἅτινα ἀδιαλείπτως ἔκτοτε συντηροῦσιν ἀκαταία.

Ἐν τούτοις, ἡ καλλονή, αἱ ἀρεταὶ καὶ τὰ δυστυχήματα τῆς ἁγίας εἶχον ἐντελῶς ἐξαλειφθῆ τῆς μνήμης τῶν Σικελῶν, ὅτε πέντε αἰῶνας βραδύτερον, ἐν ἔτει 1627, τὸ Παλέρμον κατεμαστίζετο ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ, μάτην δὲ οἱ κάτοικοι αὐτοῦ ἐπεκαλοῦντο γονυκλιτεῖς πρὸ τῶν ἁγιασθηρῶν τῆν θείαν εὐσπλαγγχίαν. Ἡμέραν τινὰ πολίτης τις ἐπὶ εὐσεβείᾳ διακρινόμενος, κατελθὼν ἐκ τοῦ ὄρους Pellegrino ἀνήγειρεν, ὅτι ἐκ θείας ἀντιλήψεως, ἔμαθεν ὅτι τὰ ὄστα τῆς ἁγίας Ῥοζαλίας ἔκειντο ἄνευ τιμῶν ἐν τινι σπηλαίῳ τοῦ ὄρους ἐκείνου, προσέθηκε δὲ, ὅτι ἐὰν τὰ ἱερά ταῦτα λείψανα περιεφέροντο τρεῖς περὶ τὴν πόλιν, ὁ λοιμὸς θὰ ἔπαυεν ἀμέσως.

Ἡράυτα ἐπιτροπὴ σταλείσα εἰς τὸ ὄρος, ἀνεκάλυψε τῶντι τὰ ὄστα τῆς ἁγίας· τῆ δ' ἐπαύριον ἐν μεγάλῃ πομπῇ οἱ κάτοικοι τοῦ Παλέρμου περιέρρον αὐτὰ περὶ τὰ τεῖχνη, παραχρῆμα δὲ ὁ λοιμὸς ἐξέλιπεν.

Ἐγνωμονοῦντες διὰ τὴν μεγάλην ταύτην εὐεργεσίαν, οἱ κάτοικοι τοῦ Παλέρμου ἐξέλεξαν ὡς προστάτιδα τῆς πόλεως αὐτῶν τὴν ἁγίαν Ῥοζαλίαν, τὰ δὲ ἱερά αὐτῆς ὄστα ἐγκλείσαντες ἐν μεγαλοπρεπεστάτῳ ἀργυρᾷ λάρνακι ὑπὸ πολυτίμων λίθων κεκοσμημένῃ καὶ ἀρίστης ἐπεξεργασίας, κατέθηκαν πομπῶδως ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τοῦ Παλέρμου μητροπόλεως.

Ἐκτοτε ἡ ἁγία Ῥοζαλία εἶναι διὰ τὸ Πκλέρμον καὶ δι' ὅλην τὴν Σικελίαν ὅτι, ὁ ἅγιος Ἰανουάριος διὰ τὴν Νεάπολιν. Ἡ ἑορτὴ τῆς τελομένη τὸν Ἰούλιον, διαρκεῖ ἐπὶ πέντε ἡμέρας.

Ἡ λάρναξ τῆς προστάτιδος ἁγίας περιέρχεται τὰς κυριωτέρας ὁδοὺς ἐν μέσῳ ἀπείρου πλῆθους, ἐπὶ δίφρου οὐτινος ἢ κορυφῆς φθάνει τὰς στέγας τῶν ὑψηλοτέρων οἰκιῶν, σύρεται δὲ ὑπὸ 40 ἡμίανων, καὶ εἶναι πλήρης μουσικῶν.

Ἡ λαμπρὰ αὕτη τελετὴ συνοδεύεται ὑπὸ ἱπποδρομιῶν, ἐν αἷς λίαν ἀρέσκονται οἱ Παλερμανοί, καὶ φανταστικῶν φωταψιῶν.

Ἐν τῷ ἱερῷ σπηλαίῳ, σχεδὸν εἰς τὴν ἄκραν αὐτοῦ, ἵσταται τὸ ἄγαλμα τῆς ἁγίας Ῥοζαλίας· παρίσταται δ' ἡ ἁγία ὑπὸ τὸ σχῆμα ὠραιᾶς νεάνιδος εὐλαβῶς προσκλινοῦσης καὶ προσευχομένης πρὸ τοῦ σταυροῦ, ἐφ' ὃν ἐγείρονται ἡ-

μικλειστοὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς.

Τὸ ἄγαλμα τοῦτο εἶναι τόσον μυστηριώδες καὶ τόσον ἀπροσδοκῆτως ἀπαντᾷ τις αὐτὸ ἐν τῷ ἐρημητηρίῳ ἐκείνῳ, ὥστε καὶ εἰς βημάτων τινῶν ἀπόστασιν, νομίζεις ὅτι βλέπεις νέαν Σικελὴν βεβυθισμένην ἐν θρησκευτικῇ ἐκστάσει· ἀμυδρὸν τι φῶς προερχόμενον ἐκ πολλῶν μικρῶν ἀργυρῶν λυχνιῶν, κρεμασμένων εἰς μικρὰν ἀπόστασιν τῆς μιάς ἀπὸ τῆς ἄλλης, ἐπιτείνει τὸ φαντασιώδες τοῦ θεάματος· αἱ ἀμυδραὶ αὐτοῦ ἀκτίνες φαίνονται μεταδίδουσαι τὰς κινήσεις των εἰς τὸ ἅγιον ἀπείκασμα. Ἡ λεπτὴ τῶν χαρακτήρων τοῦ προσώπου τῆς ἔκφρασις, ἀπαινεύουσα ἀπλότητα καὶ ἐγκαρτέρησιν, ἡ γλυκεῖα καὶ ἥρεμος στάσις, αἱ κυμαινόμεναι καὶ εὐγραμμοὶ τῶν ἐνδυμάτων τῆς πτυχαί, μαγνητίζουσι καὶ θέλγουσι τὴν ὄρασιν καὶ ἐπὶ μακρὸν ἀκόμη μετὰ τὴν λήξιν τῆς ὀπτικῆς ἐκείνης πλάνης. Ἡ κεφαλὴ καὶ αἱ χεῖρες· εἰσὶν ἐκ Παρίου μαρμάρου, τὰ δ' ἐνδύματα ἐκ κεχρυσωμένου ὀρειχάλκου, βαρύτιμα δὲ ἀναθήματα κοσμοῦσιν αὐτό. (*)

Ἐκ τοῦ Grottes et Cavernes τοῦ A. Badin.

A. M. ΚΑΡΑΛΗΣ.

ΠΤΗΝΑ ΚΑΙ ΚΑΜΠΑΙ

Φρειδερίκος ὁ μέγας διέταξεν ποτε νὰ φρονεῦσιν πάντα τῆς ἐπικρατείας αὐτοῦ τὰ στρουθία· διότι συνέπεσε νὰ ἴδῃ ἕνια αὐτῶν ἡμέραν τινὰ τρώγοντα τὰ προσφιλῆ τῆς ἐπαύλεως αὐτοῦ κεράσια. Φυσικῶς τὰ στρουθία, κατόπιν δραστηρίας καὶ ἀπηνούς καταδιώξεως, ἐξέλιπον· καθότι τὰ μὲν ἐφρονεῦθησαν, τὰ δὲ μετηνάστευσαν. Ἄλλ' ἐντὸς δύο ἐτῶν οὔτε κεράσια ὕπῃρχον πλῆθον, οὔτε ἄλλα ὀπωρικά, διότι ὁ τόπος ἐκαλύφθη ὑπὸ καμψῶν. Ἐπομένως ἐδέησε νὰ ἐπαναγαῶσιν τὰ στρουθία καὶ ν' ἀφήσωσιν αὐτὰ ἐλεύθερα, ὅπως κατορθωθῆν νὰ πολλαπλασιασθῶσιν.

Μόλις παρήλθον πεντήκοντα ἔτη ἀπὸ τοῦ ἱστορικοῦ τούτου γεγονότος ἐν Πρωσσίᾳ, ἡ αὐστριακὴ κυβέρνησις, μὴ λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὸ δοθὲν πρὸς τὸν γείτονα αὐτῆς μάθημα, ἀπεφάσισε νὰ καταστρέψῃ ἐντελῶς τὰ στρουθία. Φειδωλευμένη δὲ, φαίνεται, δὲν ὤρισεν ἀμοιβὴν εἰς τοὺς καταστροφεῖς τῶν ἀ-

(*) Τὴν κάτωθι ἐπιγραφὴν βεβαιοῦσιν ὅτι ἦν θυγάτηρ τοῦ κόμητος Sinibalde, εὐρον ἐγκατακαμένην ἐπὶ τοῦ ὄρους Quisquina.

Ego Rosalia
Sinibaldi Quisque de et Rosarum
Domini Filia Amore
DEI MEI JESU CHRISTI
In hoc
Antro Habitare Decrevi.

τυχῶν τούτων πτηνῶν, ἀλλὰ κατέταξεν αὐτὰ εἰς τοὺς φόρους· ἐφ' ᾧ ἕκαστος πολίτης ὤφειλεν, ἐκτὸς τῆς πληρωμῆς τῶν φόρων αὐτοῦ, νὰ προσενέγκῃ καὶ δύο κεφαλὰς στρουθίων! Οὕτως ἐξηφανίσθη κατὰ κράτος τὸ γένος τῶν πτηνῶν τούτων ἐξ ὄλων τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Αὐστριακῆς ἐπικρατείας. Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα αἱ κάμπαι δὲν ἐβράδυναν νὰ πολλαπλασιασθῶσιν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἡ αὐστριακὴ κυβέρνησις ἠναγκάσθη νὰ δαπανήσῃ οὐκ ὀλίγα χρήματα πρὸς ἐπάνοδον καὶ πολλαπλασιασμὸν τῶν στρουθίων.

Καὶ εἰς τὴν Οὐγγαρίαν, καὶ εἰς τὸ δουκάτον τοῦ Βάδεν, καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ εἰς τὸ Βέλγιον, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ἀμερικὴν, ἐγένοντο παρόμοιαι καταδιώσεις καὶ καταστροφαὶ εἰς τὸ ἀτυχὲς αὐτὸ πτηνόν.

Ὁ Τσοῦδη, σοφὸς φυσιοδίφης, ὑπελόγησεν, ὅτι ἕκαστον ζεῦγος στρουθίων φέρει ἐκάστην ἐβδομάδα πρὸς διατροφὴν τῶν νεοσσῶν αὐτοῦ 3,000 ἔντομα, μεταξὺ τῶν ὁποίων προτιμᾷ τοὺς λευκοσκώληκας τῆς μηλολόνης. Ὅσον λοιπὸν ἐλαττοῦνται τὰ στρουθία, τόσον αὐξάνουσι τὰ ἔντομα τὰ χρησιμεύοντα πρὸς τροφήν αὐτῶν.

Ὁ κ. Πρεβὼ ἀναφέρει, ὅτι ἐν μιᾷ φωλεᾷ στρουθίων, κατεσκευασμένη εἰς τὸν τοῖχον δωματός τινος κατὰ τὴν ὁδὸν Βιδιένης ἐν Παρισίοις εὐρέθησαν τὰ λείψανα 700 μηλολόνην, αἱ εἶχον κομίσαι οἱ γονεῖς πρὸς διατροφήν τῶν νεοσσῶν αὐτῶν.

Τότε μόνον δύναται τις νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν χρησιμότητα τῶν πτηνῶν, ὅταν μάθῃ τὸ ὑπὸ τῶν ἐντόμων προσγιγνώμενον εἰς τὴν γεωργίαν κακόν.

Ἡ σιτόφιλος (σιταρόψευρα) παράγει 70—90 ὠά, ἅτινα ἐναποθέτει εἰς ἰσαριθμούς κόκκους, τοῦ σίτου, ἐνθα μεταμορφοῦνται εἰς σκώληκας, καὶ καταβροχθίζουσι τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῶν. Ἀπόλλυνται λοιπὸν 70—90 κόκκοι σίτου ἕνεκα ἐνός καὶ μόνου ἐντόμου.

Ἡ φυλλόστροφος (μικρὰ καὶ ὠραία ψυχὴ) τίκει 100—130 ὠά, ἅτινα ἐναποθέτει εἰς ἰσαριθμούς βότρεις, κατὰ τὸν χρόνον τοῦ σχηματισμοῦ αὐτῶν. Οὗτοι δὲ προσβαλλόμενοι ὑπ' αὐτῆς μαραινόνται καὶ πίπτουσιν. Ἴδου λοιπὸν, ὅτι 100—130 βότρεις καταστρέφει μία καὶ μόνον φυλλόστροφος. Ἡδὴ ἂν παραδεχθῶμεν ὅτι τὸ δέκατον μόνον ἐκ τῶν 500 ἐντόμων ἅτινα καταβροχθίζει ἐν πτηνὸν καθ' ἐκάστην, εἰσὶν ἔντομα ἐπιβλαβῆ, ὡς λ. χ. 40 σιτόφιλοι καὶ 10 φυλλόστροφοι (εἰ καὶ οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι εἰσὶ πολλὸ κατώτεροι τῶν πραγματικῶν), εὐρίσκομεν, ὅτι τὸ μικρόν αὐτὸ πτηνὸν μᾶς σώζει 3,200 κόκκοι σίτου καὶ 1,500 βότρεις ἐν μιᾷ καὶ μόρῃ ἡμέρᾳ. Ὑποθέσωμεν ἤδη, ὅτι ὁ χρόνος τῆς ὠοτοκίας τῶν ἐντόμων

τούτων διαρκεῖ κατὰ μέσον ὄρον 15 μόνον ἡμέρας· τότε διασώζει ἡμῖν ἡ εἰρημένη χελιδὼν, 48,000 κόκκοι σίτου καὶ 17,000 βότρεις.

Ἐν τῇ Πρωσσίᾳ πρὸ τινῶν ἐτῶν, ὅπως κωλύσωσι τὴν φθορὰν, ἣν νυκτερινῆτις ψυχὴ, λίαν ἐπιβλαβῆς, προξένει εἰς τὰ ῥητινώδη δένδρα, ἀπεφάσισαν νὰ συλλέξωσι τὰ ὠά. Ἐν μιᾷ λοιπὸν ἡμέρᾳ καὶ ἐντὸς ἐνός διαμερίσματος συνήθροισαν 180,000,000 τοιοῦτων! Εἰς ἕτερον διαμερίσμα συνήθροισαν 250,000,000! Ὅθεν τὶς βλάστησις δύναται ν' ἀνθέξῃ εἰς παρομοίαν λεγεῶνα ἐχθρῶν ἀναγεννωμένων ἀδιακόπως;

Προσέτι εἰς τὴν Πρωσσίαν κατὰ τὸ 1837 αἱ κάμπαι ἐτέρας νυκτερινῆς ψυχῆς κατεβρόχθισαν τὰ φύλλα ὄλων τῶν ἐλατῶν ἐπὶ ἐκτάσεως 800 πενταπλέθρων, ἥτοι ἐπὶ 4,080,000 μέτρων· ἡ δὲ κυβέρνησις ἐδέησε νὰ δαπανήσῃ πλέον τῶν 3,750 φράγκων, ὅπως καταστρέψῃ 94,000,000 ἐκ τῶν καταχθονίων τούτων ἐντόμων. Ἀλλοτε δὲ πάλιν ἐδαπάνησε 12,000 φράγκων, ὅπως συλλέξῃ 650,000,000 ὠῶν τῆς αὐτῆς ψυχῆς.

(Ἐκ τοῦ «Περὶ χρησιμότητος τῶν πτηνῶν εἰς τὴν γεωργίαν» ὑπομνήματος τοῦ κ. Κ. Ι. Μαρουδῆ).

ΤΟ ΡΟΔΟΝ

Τὸ ρόδον ἐθεωρήθη καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς λαοῖς ὡς ὁ βασιλεὺς τῶν ἀνθέων.

Οὐδὲν ἄλλο ἄνθος ἐξυμνήθη περισσότερο ὑπὸ τῶν ποιητῶν, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἀριθμεῖ μεγαλύτερον ἀριθμὸν ἐραστῶν.

Τὸ ρόδον, τοιοῦτον ὁποῖον ἡμεῖς τὸ γνωρίζομεν, εἶναι προῖον τῆς καλλιεργείας, διότι ἐν τῇ ἀγρίᾳ καταστάσει τοῦ ἔχει μόνον πέντε φύλλα, καὶ λέγεται ἀγριοτριαντάφυλλον.

Ἐν τῇ ποικιλίᾳ τῶν ρόδων τῶν πλέον περιζητήτων ἕνεκα τῆς ὠραιότητος, τῆς κομψότητος ἢ τῆς εὐωδίας τῶν, ἡ πρώτη τάξις ἀνήκει εἰς τὰ βρύβινα ρόδα, οὗτως ὀνομασθέντα ἕνεκα τοῦ εἶδους τῶν βρύων, τὰ ὁποῖα καλύπτουσι τοὺς κλάδους τῶν καὶ τὸν ἀλάκῃ των ἀκολουθῶν ἔρχεται τὸ ἑκατόμυλλον ρόδον μετὰ τῶν πολυαριθμῶν εἰδῶν του· τὸ ρόδον τῆς Ὁλλανδίας· τὸ ρόδον τῶν ζωγράφων· τὸ λευκὸν ρόδον· τὸ ρόδον τῆς Βεγγάλης, τοῦ ὁποῖου ἐν εἶδος, τὸ ρόδον τοῦ τείου, ἐκπέμπει ἄφθονον εὐωδίαν· τὸ ρόδον τῶν τεσσάρων τοῦ ἔτους ὠρῶν, τὸ ρόδον τοῦ στολισμοῦ, μικρὸν ἄνθος θελκτικόν· τὸ ρόδον multiflore, τὸ ὁποῖον ἀναρριχᾶται κατὰ μῆκος τῶν τοίχων· τὸ

κίτρινον ρόδον, ὅπερ δὲν ἐπιτυγχάνει πολλάκις· τὸ ρόδον capucine πάντοτε ἀπλοῦν, καὶ ὅπερ δὲν διαρκεῖ παρὰ μίαν ἡμέραν.

Μεταξὺ τῶν χρησιμευόντων εἰς τὴν ἰατρικὴν, γνωστὸν εἶναι πρὸ πάντων τὸ ρόδον τοῦ Prouis, καλούμενον κοινῶς ἐρυθρὸν ρόδον καὶ ἔχον χρῶμα ἰου· χρησιμεύει δὲ ὡς βᾶσις πλείστων στυπτικῶν παρασκευῶν λίαν χρησίμων, καθὼς τὸ γλύκισμα τοῦ ρόδου, τὸ μέλι αὐτοῦ, ἢ σάκχαρις, τὸ ὄξος.

Τὸ ὕδωρ καὶ τὸ ἔλαιον τοῦ ρόδου μετεχειρίζοντο εἰς τὰς Ἰνδίας πρὸ ἀμνημονεῦτων χρόνων, πρὸς χρῆσιν τοῦ κλλωπισμοῦ· ἔγιναν δὲ γνωστὰ ἐν Εὐρώπῃ ἀπὸ τοῦ ἐνδεκάτου αἰῶνος· αἱ καλλίτεροι ποιότητες τούτων ἔρχονται εἰσέτι ἐκ τῆς Περσίας καὶ τῆς Τύνιδος. Τὸ ρόδον ἐν γένει εἶναι τὸ σύμβολον τῆς ὠραιότητος, τῆς χάριτος, τῆς δροσερότητος καὶ τῆς φιλοστοργίας. Ἐπίσης θεωρεῖται καὶ ὡς εἰκὼν τῶν ἐφημέρων ἡδονῶν τῆς ζωῆς, διότι ταχέως παρακμάζει.

Οἱ ἀρχαῖοι ἐκαλλιέργουν τὸ ρόδον μετ' ἐπιμελείας, συνῆγον τὰ μῦρα αὐτοῦ, ἐσχμάτιζον στεφάνους, καὶ ἐκόσμουσαν τὰς ἀμάξας τῶν θριάμβων, τοὺς γαμηλοῦς παστοῦς, τὰς κάλπας καὶ τοὺς τάφους.

Οἱ Ἑλληνας τὸ ἀφιέρωσαν εἰς τὴν Ἀφροδίτην. Κατὰ τὴν μυθολογίαν τοῦτο ἦτο λευκὸν τὸ πρῶτον, ἐχρωματίσθη δὲ ὑπὸ τοῦ αἵματος τῶν δακτύλων τῆς Ἀφροδίτης, ἣν ἄκανθὰ τις ἐτραυματίσεν.

Ἐκ Πατρῶν ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΘΕΟΧΑΡΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Τὸ θαῦμα τοῦ Σμῖθ.—Οἱ Μορμόνες, ἐγκαταλιπόντες τὴν κομητείαν Κλαί, προσχώρησαν βαθύτερον εἰς τὴν ἔρημον καὶ ἔκτισαν τὴν πόλιν Φάροουστ, εἰς ἣν οὐκ ὀλίγοι προσῆλθον νεοφώτιστοι. Πολλοὶ κάτοικοι τοῦ τόπου ἦσαν πρόθυμοι νὰ προσέλθωσι καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ θρησκευμα τῶν μορμονικῶν, ἀλλ' ἐζήτουν νὰ τοῖς δοθῇ ἀφορμὴ. Ἐθεωρήθη λοιπὸν ἀναγκαῖον ὁ προφήτης Σμῖθ νὰ ἐκτελέσῃ θαυμά τι δημοσίᾳ, ὅπως φωτίσῃ τοὺς ἔχοντας δισταγμοὺς περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ θρησκευματος. Κατὰ τὰ δόγματα τῆς μορμονικῆς θρησκείας πᾶς πιστὸς ἔχει τὴν δύναμιν νὰ θαυματουργῇ.

Ὁ προφήτης ἀνήγγειλεν, ὅτι εἰς ὠρισμένην ἡμέραν θὰ διέλθῃ καθ' ὄλον τὸ πλάτος του τὸν ποταμὸν Μισσουρὴν χωρὶς νὰ βρέξῃ οὐδὲ τὸ πέλμα τῶν ὑποδημάτων του εἰς τὸ ὕδωρ καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην πλῆθος περιέργων ἐκάλυψε τοῦ ποταμοῦ τὰς ὄχθας. Οἱ Μορμό-

νες ἔψαλλον ὕμνους ἐπαινετικούς εἰς τὸν προφήτην των, ὑπερήφανοι διὰ τὸ μέλλον θαῦμα.

Τέλος ἐφάνη ὁ ἀγαπητὸς Σμίθ καὶ κατήλθε γυμνόπους παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ :

Ἀδελφοί μου, ἐφώνησε διὰ φωνῆς ἤχηρξ, ἡ ἡμέρα αὕτη εἶναι ἡμέρα εὐτυχῆς δι' ἐμέ, δι' ὑμᾶς, διὰ πάντας τοὺς ἀγαπῶντας καὶ σεβομένους τὴν πίστιν ἡμῶν, τὴν μόνην ἀληθῆ. Ἦλθεν ἡ ἡμέρα ν' ἀποδείξω δι' ἐνὸς θαύματος ἐνώπιον τῶν περικυκλουσῶν με χιλιάρχων πιστῶν, τὴν ἀλήθειαν τοῦ λόγου, τὸ ὅποιον προσβεύομεν . . . Ζητεῖται παρ' ἐμοῦ, ἀδελφοί μου, ν' ἀποδείξω δι' ἐνὸς θαύματος, ὅτι ὁ Θεὸς με ἀπέδειξε κληρονόμος τῆς δυνάμεως, ἣν εἶχεν ἄλλοτε παράσχει εἰς τοὺς προφήτας του. Ἡ δύναμις αὕτη δὲν ἀνήκει εἰς μόνον ἐμέ, σὰς τὸ λέγω, ἀδελφοί μου, ἀνήκει προσέτι εἰς πάντας τοὺς πιστεύοντας ὡς ἐγώ . . . Ἔχω τὴν πίστιν! Ἔχω λοιπὸν καὶ τὴν δύναμιν νὰ θαυματοουργῶ . . . Ἡ πίστις θὰ μ' ἐνισχύσῃ νὰ περιπατήσω ἀβρόχοις ποσίν ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ μεγάλου τούτου ποταμοῦ . . . ἀλλὰ, ὅπως τὸ θαῦμα συντελεσθῆ πληρῆς, ἀνάγκη πρὸ πάντων νὰ πιστεύητε εἰς ὑμᾶς αὐτοὺς καὶ εἰς ἐμέ . . . Πιστεύετε εἰς ὑμᾶς αὐτοὺς :

— Ναί, ναί, ἐκράυαξε τὸ πλῆθος.

— Πιστεύετε εἰς ἐμέ ; πιστεύετε ὅτι δύναμαι νὰ κάμω τὸ θαῦμα αὐτό ;

Καὶ τὸ πλῆθος ἐκραύαζε : «Τὸ πιστεύομεν, τὸ πιστεύομεν».

— Τότε λοιπὸν, εἶπεν ὁ Σμίθ, ἡ πίστις ; σὰς ἀποδεικνύει, ὅτι δύναμαι νὰ κάμω τὸ θαῦμα αὐτό . . . Οὐδόλως ὅμως εἶναι ἀπαραίτητον νὰ τὸ κάμω σήμε-

ρον . . . Τὸ σπουδαῖον καὶ ἐνδιαφέρον εἶναι νὰ φύγῃ πλεόν ἀπὸ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ὁ δισταγμὸς καὶ ἡ ἀμφιβολία.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ προφήτης Σμίθ, ἔκαμε μεταβολὴν καὶ ἀπήλθεν.

Τὸ θαῦμα αὐτὸ δὲν διαφέρει πολὺ ἀπὸ τοῦ θαύματος, τὸ ὅποιον ἄλλος ἀληθινὸς προφήτης ἔκαμε κατὰ τὴν παράδοσιν, ὁ Μωάμεθ. Τὸ εὐαγγέλιον λέγει, ὅτι ὁ ἔχων πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως δύναται νὰ εἴπῃ εἰς ὄρος νὰ περιπατήσῃ καὶ τὸ ὄρος θὰ περιπατήσῃ· τοῦτο ὁ Μωάμεθ ἠθέλησε νὰ δείξῃ εἰς τοὺς πιστοὺς του, ὅτι δύναται νὰ τὸ κάμῃ. Συνῆλθον χιλιάδες πολλοί, ἵνα ἴδωσι καὶ μαρτυρήτωσι· ὁ Μωάμεθ ἐκάλεσε τὸ ὄρος, ἀλλὰ τὸ ὄρος ἔμεινε κωφὸν εἰς τὴν πρόσκλησιν καὶ ἀκίνητον· τότε ὁ Μωάμεθ εἶπε πρὸς αὐτό : «Ἀφοῦ δὲν ἔρχεσαι σὺ πρὸς με, ἔρχομαι ἐγὼ πρὸς σέ», καὶ ἐβάδισεν αὐτὸς πρὸς τὸ ὄρος καὶ τὸ θαῦμα συντελέσθη.

*

Δύο κροᾶται διήρχοντο, εἰς τὰ πέριξ τοῦ Βουκουρεστίου, πλησίον ἀγροῦ, τὸν ὅποιον ἔσπειρε χωρικός τις. «Σπείρε, σπείρε, εἶπεν ὁ εἰς· ὅταν θὰ γείνη ὁ καρπός, θὰ ἴηαι δι' ἡμᾶς.— Πολὺ πιθανόν, ἀπεκρίθη ὁ χωρικός· σπείρω καὶ νάβι».

Διατί οἱ ἄνθρωποι εἶναι λευκοὶ καὶ αἰθίοπες. (Αἰθιοπικὸς μῦθος.)

Ἐγευματίζα, λέγει ὁ κ. I. Σμῆθ, ἐν τῇ περιηγήσει αὐτοῦ κατὰ τὴν Γουϊνέαν, παρὰ τινι Ἀγγλῷ ἐμπόρῳ, εἰς δὲ φουκαμαχαρίας (ἀνώτερος ὑπάλλη-

λος) ἦλθε καὶ μᾶς εὔρεν εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ παρ' αὐτοῦ ἔμαθον, ὅτι ὁ ἀλέκτωρ εἶναι καταδεδικασμένος, διότι αὐτὸς ἐγένετο αἴτιος τοῦ ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς σφαίρας, οἱ μὲν εἶναι λευκοί, οἱ δὲ μέλανες.

— Καὶ πῶς τοῦτο ; ἠρώτησα, βλέπων αὐτὸν ἀποστρεφόμενον νὰ φάγῃ ἕκτινος ἐδέσματα, ὅπερ ὑπέθετεν ὅτι ἦτο πετεινός.

— Ἴδού, μ' ἀπήντησεν. Ὅταν ὁ παντοδύναμος Θεὸς ἐπλάσε τὸν ἄνθρωπον, τοῦ ἔμεινε μόνον μία ἡμέρα, ἵνα τὸν δημιουργήσῃ· ἤρχισε τὴν πρῶτην, καὶ εἰργάσθη ἀδιακόπως ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν, διότι εἶχεν ἀνάγκην νὰ πλάσῃ πολλοὺς ἀνθρώπους. Ὅταν ἐφθασεν ἡ ἡ νύξ τοὺς διέταξε νὰ ταχθῶσι στοιχηδὸν διὰ νὰ ἴδῃ, πῶς ἦσαν. Τοὺς ἐξήτασεν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου καὶ εὔρεν ὅτι ἤθελον ἔχει ἄριστα, ὡς πρὸς τὸ σχῆμα τοῦλάχιστον, ἀλλὰ πλάσας ὅλους μέλανας, διελογίσθη ὅτι κάλλιον νὰ ἦσαν λευκοί. Τότε ἐπεχείρησε νὰ τοὺς πλύνῃ, καὶ ἔσπευδε τὴν ἐργασίαν του δι' ὅλης τῆς νυκτός, ὅπως τελειώσῃ εἰς τὸν ὅποιον ἔταξε χρόνον.

Ἄλλ' ἐπρόφθασε νὰ λευκάνῃ μόλις τὸ ἦμισυ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰδοὺ ὁ ἀλέκτωρ ἐφώνησεν. Εἶχεν ἦδη ἐξημερώσει, καὶ ὁ Θεὸς ἠναγκάσθη ν' ἀφήσῃ τοὺς ἄλλους χωρὶς νὰ τοὺς πλύνῃ. Ἄνευ τοῦ ἀλέκτορος ἤθελε τοὺς λευκάνει ὅλους καὶ ἄπαντες οἱ ἄνθρωποι ἤθελον εἶσθαι λευκοί. Ἴδού δὲ διατί τὸ ἦμισυ μέλανες, καὶ ἰδοὺ διατί δὲν δύναμαι νὰ φάγω ἀπὸ τὸν κατηραμένον αὐτὸν πετεινόν.

ΝΙΚ. Π. ΘΕΟΧ.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ

ἔκ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ γλυκυτάτου τῶν γάλλων μυθιστοριογράφου Ἴωσήφ Μερῶ

Τιμᾶται δρ. Ὡ.

Εἰς τοὺς ΠΡΟΠΛΗΡΟΝΟΝΤΑΣ ἑτησίαν ἢ τοῦλάχιστον ἑξαμηνιαίαν

συνδρομὴν τοῦ νέου περιοδικοῦ

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

τὸ ὠραῖον τοῦτο μυθιστόρημα δίδεται

ΔΩΡΕΑΝ